

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Legendarni_zbran.pdb

PDB Name: Legendární zbraň
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Legendární zbraň

Nad planinou vládla hluboká noc. Klenutý audienční sál orgonského paláce se z větší části utápěl ve tmě a temných stínech. Žluté světlo několika výbojek matně osvětlovalo stůl s rozehranou partii ranty a některé ze strohých linií dávného funkcionalistického slohu, ve kterém byl palác postaven. U vchodů se rýsovaly mohutné postavy strážců v plastických pancířích.

Oggerd, zvaný Orlosup, stále ještě přecházel sálem, ze tmy do žlutého šera, ze světla do stínu. V ruce držel velký dvouuchý pohár s vínem, přikládal ho ke rtům a opět odtrhoval, aniž se napil. Šašek, schoulený v křesílku na druhé straně hracího plánu ranty, usnul, a jeho protáhlá hlava visela s dojemnou bezmocností přes opěradlo. Šaškova lebka, v dětství ve zdoluhavém procesu pečlivě zdeformovaná, připadala obvykle Oggerdovi velmi směšná, a také ho vzrušovala, protože ve skutečnosti byla šaškem dívka. V této chvíli však Oggerda nezajímala ani šašek, ani rozehraná partie. Nezajímala ho ani tklivá melodie dávných smyčcových nástrojů, přehrávaná z magnetického disku velkou hrací skříní.

Oggerd Orlosup měl starosti. Zítra, ano, už se to nedá odkládat, bude muset přijmout ty zpupné vyslance odbojných baronů, kteří se proti němu spojili s králem západního království Alaskotem Jasným. Už teď se Oggerd trásl vzteky a ponížením - vyslanci se mu budou nepokrytě vysmívat a on si to bude muset nechat líbit, a co víc, bude muset přistoupit na všechny jejich podmínky.

Oggerd otevřel okno dokořán a vyhlédl do horké letní noci. Bylo dusné ticho, jen v bunkru pod palácem slabě hučela elektrárna, teď v noci byla větší část jejího výkonu použita pro přečerpávání vody z Ještěří řeky do zásobní nádrže v horách.

Stráže u jednoho vchodu polekaně odskočily a do sálu vklouzl stín, lehký a zlověstný jako noční motýl. Oggerd se zlobně ohlédl - vetřelcem byl však jeho osobní čaroděj Hal Hargo a ten měl přístup kamkoliv v kteroukoliv denní i noční dobu. I dívka-šašek se probudila a s hrůzou se zadívala na Harga, i když na první pohled na něm vlastně nic hrozného nebylo: ještě poměrně mladý muž se silnými brýlemi, zavěšenými na dračím profilu bezvousé tváře, byl vždy duchem z větší části mimo, stále někde zapomínal magické rekvizity a odpovídal na dotazy vyřčené před hodinou. Dlouhé masné vlasy nosil stažené do culíku, jeho plášť byl očazený dýmem a propálený kyselinami. Teď beze slova přistoupil k hudební skříní, vytrhl její kabel ze zásuvky elektrického proudu a bezohledně převal tichou hudbu dávných mistrů. Pak do zásuvky vsunul zástrčku čehosi, co svíral v dlani.

Žluté výbojky rázem zhasly a sál trhaně osvětlily jen modré paprsky vycházející z Hargovy ruky. Z venkovního bunkru se ozvalo hluboké bručení. Zařízení, kterým se přišel čaroděj pochlubit, mělo evidentně větší spotřebu energie, než jakou mu mohl noční provoz elektrárny poskytnout. Po obnažených kontaktech centrálního rozvaděče na stěně sálu začaly přeskakovat jiskry, vzduchem začpěla škvířící se izolace kabelů.

Oggerd se zaklením přiskočil k rozvaděči a přehozením páky zapojil elektrárnu na plný provoz pro palác. Bručení přestalo a výbojky se opět rozzářily. Oggerd se ohlédl, co že mu to ten šílený génius zase přinesl.

Na konci čarodějovy paže se lehce vlnil modrý zářící paprsek, dlouhý asi tři stopy a široký jako dlaň.

"Co to je?" otázal se Oggerd suše.

"Já jsem ti to ještě neřekl, ó pane?" podivil se mág. "Aha, tak tohle je laserový meč."

Laserový meč! Sen všech válečníků! Zbraň z dávných legend a eposů, která krájí kov, plastik i skálu, jako by to byl tvaroh! Laserový meč podle starých kronik! Je skutečně přesně takový?

"Odráží ... to ... střely?" zeptal se Oggerd opatrně.

"Samozřejmě, ó pane, v rukojeti je antibalistický mikroprocesor."

Oggerd tasil z podpažního pouzdra luger a vypálil. Modrý paprsek se pohnul, projektil přepíštěl Oggerdovi zpět nad hlavou a pod stropem se rozplácl o fázetovou hlavici sloupu.

"Dej to sem!" zachraptěl Oggerd.

Hal Hargo vytáhl šňůru ze zásuvky, modrý plamen zhasl. Namotal kabel kolem rukojeti a podal vše Oggerdovi.

"Poznal jsi sám, ó pane, že můj výrobek ještě není dokonalý!"

"Nevadí," zavrčel Oggerd a zastrčil si rukojeť za opasek. Mávl k dívce-šaškovi: "Líbí se ti? Je tvá!" Rozrazil stráže a vyšel ze sálu.

"Ale, pane!" volal za ním Hargo a v rozčilení nemohl najít vhodná slova. "Musím přece ještě pracovat na snížení spotřeby zařízení... Musím vyvinout mobilní zdroj energie!"

"Musíš, musíš," mručel Oggerd v chůzi. "Při Matce velryb, já už nemohu čekat ani den!"

Vyslanci spojených vojsk Alaskota Jasného a orgonských baronů ještě nespali. Střídmě popíjeli víno a potichu rozmlouvali. Když se na prahu objevila mohutná postava Oggerda Orlosupa, zděšeně vyskočili ze židlí a vytahovali z obleků ukryté obušky, boxery a dýky. Oggerd je s úsměvem pozoroval, těšil se na to, co přijde. Na ruce si navlékal kožené rukavice, vyztužené na kloubech kovovými hroty. Začínám stárnout, pomyslel si, ale dnes to ještě zvládnou. Po chvíli, která nebyla dlouhá, ale pro leckoho poslední, zbyl ze sedmi vyslanců na živu pouze jediný, poloomráčený a s přeraženým nosem. Oggerd si ho hrubě přitáhl za košili k sobě.

"Vyříd' svým pánům," syčel rozraženými ústy, "že je čekám pozítří zrána na Velké pláni. Tam, co byly loni upáleny tři čarodějnice, rozumíš? A ať se dostaví za úsvitu, nerad bojuju v poledním parnu!"

Oggerd Orlosup vyjížděl do bitvy. Na protější straně Velké pláně se v prvních paprscích vycházejícího slunce blýskaly tisíce a tisíce hrotů kopí, mečů a hlavní karabin. Oggerd sám jel na mechanickém komoňovi, kterého mu již před lety sestrojil Hal Hargo. Pravda, nebyl příliš rychlý, ani pohyblivý, zato byl nezranitelný, pod neprůstřelným pancířem se v živném roztoku natahovaly a smršťovaly svaly zabitých nepřátel podle impulsů přenosného akumulátoru a uváděly tak monstrum do pohybu.

Po každém Oggerdově boku jelo na mohutných, obrněných koních deset jeho elitních válečníků, zakutých v oceloplastiku.

Jen on a dvacet mužů proti nepřehlednému množství. Oggerd Orlosup měl sváteční pocit, takový, s jakým se jezdí do předem vyhrané bitvy. V dlani svíral rukojeť dosud neaktivovaného laserového meče. A za ním, jako dlouhý had, se odvíjel kabel prodlužovačky.